

איפה חי התיאבון?



א. שמנקביץ'



מתנהגת מוזר, לא קמה, לא משחקת עם
הדובון האהוב שלה, לא בונה בקוביות,
לא קופצת בחבל, לא משחקת בכדור. רק
יושבת על הספה עצובה, מאוד עצובה.



לילדה מאשה נעלם התיאבון. לאן הוא
הלך, לא ידעו לא אמא ולא אבא וגם לא
הילדה מאשה בעצמה. היא לא רצתה
לאכול מרק או דייסה, ולא לשתות חלב..
לא הלכה אל אף אחד, לא הזמינה אף
אחד אליה..



"מה קורה אצלכם?" שאל.
"לנכדה שלך נעלם התיאבון" עונים אבא
ואמא.



"צריך לקרוא לדוקטור!" אמר אבא.
לא מספיק דוקטור, לפרופסור!" קראה
אמא "וגם אחות עם תרופות, מרות
ומתוקות.."
אבל עד שקראו לדוקטור, לפרופסור,
הגיע מהכפר סבא של מאשה .



הם התיישבו באוטובוס. מאשה נפנפה
לאמא ולאבא ביד לפרידה והם נסעו
לחפש את התיאבון האבוד.
הם נסעו בערב, נסעו בלילה, נסעו
בבוקר, עד שהנהג קרא בקול:



סבא אמר למאשה לרדת מהספה ואמר:
"תתכונני נכדתי לדרך! אני יודע במקרה
איפה הילדים מוצאים תיאבון. נמצא
אותו!"



יכלו לנסוע עוד באוטובוס אבל סבא אמר:
"לא כדאי להמשיך באוטובוס, נכדתי. שם
דחוס, חם ורועש. לא נעים לנסוע
באוטובוס...
מוטב שנלך ברגל באוויר צח, דרך השדה
ודרך היער..."



"תחנה בית-ליבנה, מי שצריך שירד!"
"הגענו" אמר סבא, לקח את הנכדה,
לקח את המזוודה ויצא לרציף, שם עמד
מנהל התחנה במעיל אדום עם דגלון
ירוק.



הם נכנסו ליער והריחו אזוב. נשמו עמוק,
איזה ריח נהדר! אין רוח ובכל זאת ביער
רעש איזשהו נשמע..
מאשה התחבקה אל סבא מתוך פחד.



...ובדרך נחפש גם את התיאבון האבוד.
אולי הוא נמצא איפשהו כאן."



השביל פנה שמאלה – והנה הפתעה: כל
כך הרבה פרחים באחו, הצבעים ממש
סנוורו את עיניה של מאשה. התחילה
לקטוף ואספה זר שלם.



"זה הלבנה שפורח כאן, נכדתי,
והדבורים מזמזמות" הסביר סבא "ראי
איך הן אוספות דבש לקראת החורף! והן
יתחלקו אתנו. נוכל תה עם דבש
לשתות."



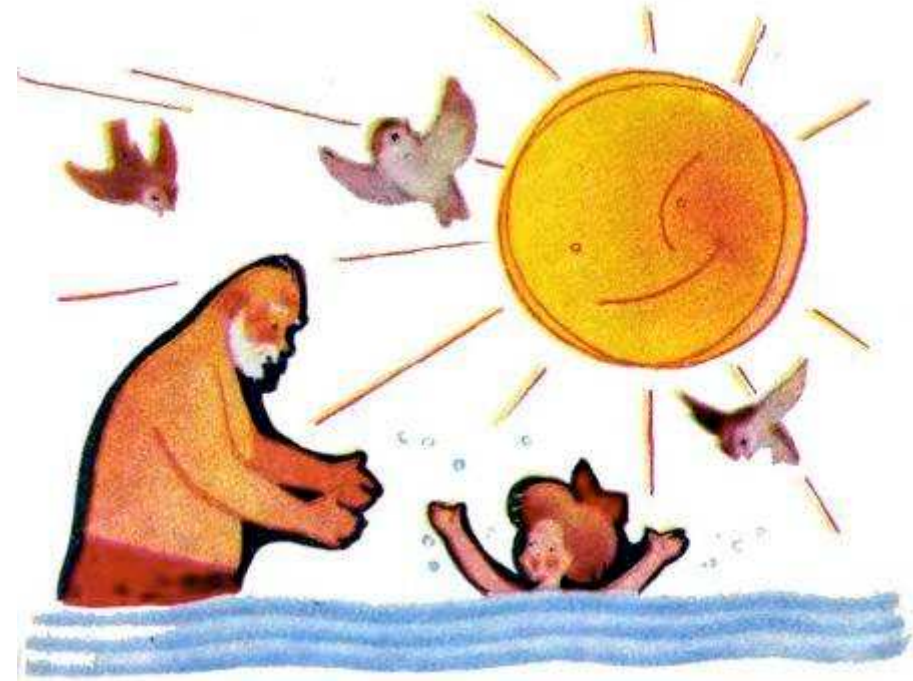
חורשת לבנה נתנה להם פטריות
במתנה, ישעוריות, מרזביות, פקיעות.
אספו פטריות מלואו כובע של סבא.



השביל פנה ימינה ומאשה עם סבא יצאו
לקרחת יער אדומה מרוב תותי בר. קטוף
ותחוב לפה, כמה שרק תרצה!



התלבשו אחרי הרחצה ומאשה אומרת:
"סבא, אוי סבא! עברנו כבר כל כך הרבה
ביער ועדיין לא מצאנו תיאבון. וצריך מהר
למצוא אותו כי נעשיתי רעבה."



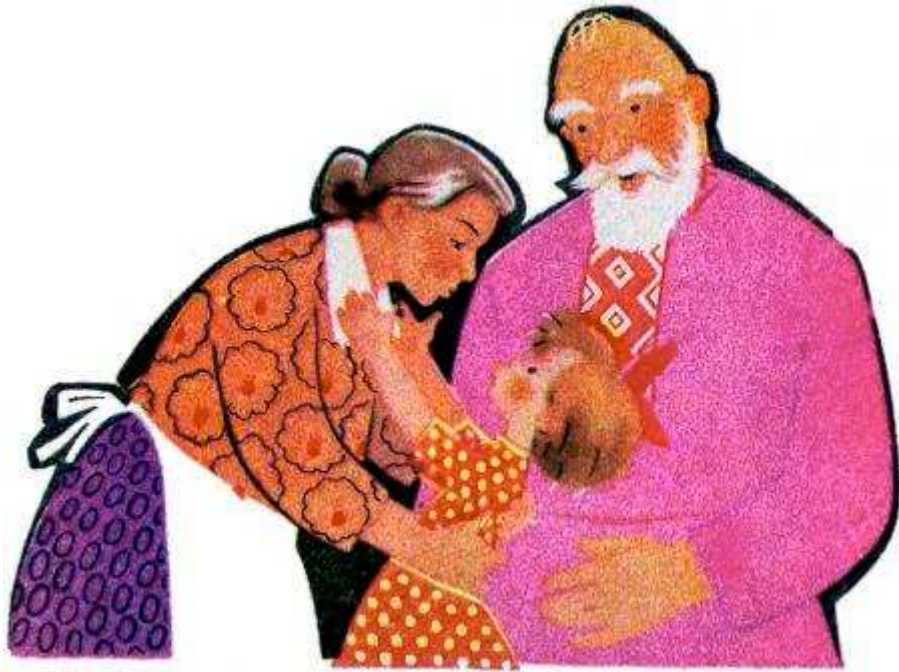
אחרי החורשה ראו אגם של יער. חופי
חול ומי מעיין שקופים. מאשה וסבא
נכנסו, ושעה שלמה התיזו מים זה על זה.



סבתא שמחה לראות את הנכדה.
הושיבה אותה מהר לשולחן ולמרדה
אמרה:
"הי מרדה, תוציא לשולחן כל מה
שבתנור!"



"טעית נכדתי" אמר סבא "התיאבון שלך
כבר מזמן אצל סבתא, מכוסה יפה בתנור
יושב. בואי, נלך לשם מהר!"



אחר כך נישקה לסבתא בלחי ואמרה לה
תודה. וגם לסבא תודה אמרה.



והמרדה התחיל לעבוד: הוציא מהתנור
חם סירים ומחבתות, קדרות וקלחות!
ומאשה אכלה בפה מלא מרק ודייסה
וחלב חם שתתה עם דובשניות.

סבא חייר ואמר למאשה :
"מוטב לך, נכדתי, להודות לשביל היער.
הוא הוביל אתך. תחת עצי הלבנה נשמת
ריח דבש,



ולא שכחה מאשה את התיאבון.
היא ניגשה לתנור וקראה לתוכו:
"תודה לך, תיאבון טוב שלי, שמצאתי
אתך בזמן!"



באחו התאהבת בפרחים,
בקרחת היער טעמת תותי בר,
בין העצים אספת פטריות
ורחצת באגם היער.
והנה שביל היער,
בלי דוקטורים ופרופסורים כלשהם,
החזיר לך את התיאבון!"